

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XV, NR. 3 (168)/2011 BULETIN DE INFORMAȚII MART. 2011

Pastorală Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la Duminica Ortodoxiei din anul Domnului 2011

Preacuvioși și Preacucernici
Părinți, iubiți credincioși și cre-
dincioase,

Dăm slavă bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să începem urcușul duhovnicesc al Postului Sfințelor Paști, în care ne străduim, fiecare după putere, să-L însoțim pe Mântuitorul Hristos pe drumul Crucii pentru a muri și a învia împreună cu El, adică pentru a muri față de păcat și a învia pentru sfințenie și fapte bune. **Toată viața noastră creștină este, de fapt, o moarte și o înviere împreună cu Hristos Domnul, un efort continuu de a împlini făgăduința făcută la Botezul nostru, și anume că ne lepădăm de Satana și de toate lucrările lui și ne unim cu Hristos spre a-l sluji Lui, ca unui Domn și Împărat, pentru a deveni asemenea Lui în smerenie și milostivire.** Posturile de peste an și, cu deosebire, Postul cel Mare, al Sfințelor Paști, sunt prilejuri deosebite în care ne întărim în credință și sporim în iubire milostivă, pe de o parte prin lupta cu patimile egoiste, prin înfrânare de la mâncare și băutură, de la plăcerile trupesti și de la toată fapta cea rea, iar pe de altă parte, prin rugăciune mai multă și mai curată, prin împăcarea cu semenii noștri, prin înmulțirea binelui față de toți oamenii și prin împărtășirea mai deasă cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

Duminica de astăzi, numită **Duminica Ortodoxiei**, are pentru noi, creștinii ortodocși, o semnificație aparte și o istorie care urcă până în secolul al IX-lea, când Biserica a biruit erezia iconoclastă, care lupta împotriva Sfințelor Icoane.

După mai bine de o sută de ani de controverse și de lupte împotriva Sfințelor Icoane, provocate de unii împărați bizantini, începând cu anul 726, cultul Sfințelor Icoane, al Sfintei Cruci

și al Sfințelor Moaște a fost restabilit, cu autoritate, de Sinodul VII Ecumenic de la Niceea, din anul 787, iar apoi, cu solemnitate, de Sinodul de la Constantinopol din anul 843, care a hotărât ca, în prima duminică din Postul Mare, să se sărbătorească **biruința Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor** sau abaterilor de la dreapta credință. Tot atunci, s-a stabilit ca această duminică să se numească **Duminica Ortodoxiei, adică Duminica drepte cre-**

dințe în singurul Dumnezeu adevărat Care ne-a fost descoperit nouă în Iisus Hristos (cf. Ioan 17, 3). Prin urmare, Adevărul este de la Dumnezeu și Dumnezeu este Adevărul. În acest sens, Însuși Mântuitorul a spus: **«Eu sunt Calea, Adevărul și Viața»** (Ioan 14, 6). Deci Adevărul nu este un concept abstract, o teorie sau un produs al rațiunii, ci o Persoană veșnic vie, Iisus Hristos, Care S-a făcut Om pentru a descoperi oamenilor adevărul mântuirii și a le dăruia viața veșnică, prin credința în Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Sfinții Părinți de la Sinoadele ecumenice, inspirați de

Duhul Sfânt, au apărut și au definit adevărul credinței mântuitoare privind unitatea de ființă sau deoiființimea, egalitatea, distincția și conlucrarea Persoanelor Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; precum și adevărul credinței privind Taina Bisericii, a Sfântului Botez, a învierii morților și a vieții veșnice - așa cum sunt mărturisite în **Crezul ortodox**, formulat de primele două Sinoade ecumenice de la Niceea (325) și Constantinopol (381). În lupta lor cu ereziile, care sunt abateri de la dreapta credință, Sfinții Părinți, adunați în Sinoade ecumenice, au definit și adevărul credinței privind dumnezeirea și omenitatea Persoanei Mântuitorului Iisus Hristos, calitatea de Născătoare de Dumnezeu a Maicii Domnului, a pururea Fecioarei Maria, dar și **adevărul privind cinstirea Sfinților, a Sfințelor Icoane și a Sfințelor Moaște**, deoarece **adevărul credinței este baza adevăratei comuniuni de viață cu Dumnezeu.** De aceea, adevărul dogmelor de credință este mărturisit în viața liturgică a Bisericii, ca mister sau taină a mântuirii, **adică a unirii omului cu Dumnezeu prin har, pentru a dobândi viața veșnică.**

Astfel, Ortodoxia este prin excelență mistică. Pentru noi, ortodocșii, taina credinței nu este simplu obiect de speculație intelectuală, ci ea se trăiește în stare de rugăciune, de închinare lui Dumnezeu și de cinstire a Sfinților Lui în Sfânta Biserică. Întrucât credem în Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ne închinăm Preasfintei Treimi, **mărturisim** pe Mântuitorul Iisus Hristos ca fiind Dumnezeu adevărat și Om adevărat; **preacinstim** pe Maica Domnului ca fiind, în același timp, Mamă și Fecioară; cinstim (venerăm) pe Sfinții lui Dumnezeu și Sfințele lor Icoane, precum cinstim Sfânta Cruce și Sfânta Evanghelie, care nu sunt simplă materie, ci materie sfințită sau pur-

tătoare de har, aflându-se în legătură spirituală cu Hristos și cu Sfinții Lui. Cinstim și Sfintele Moaște ale Sfinților, întrucât acestea sunt arvuna învierii trupului și a transfigurării sau înnoirii universului actual în cer nou și pământ nou, la venirea întru slavă a lui Hristos (cf. Apocalipsa 21).

Însă Ortodoxia nu este numai dreapta credință, ci și dreapta trăire în Hristos. După cum știm, în limba greacă «orthodox» înseamnă atât «dreptcredincios», cât și «dreptmăritor». Ortodox este deci cel care-L preamărește cu adevărat pe Dumnezeu prin mărturisirea dreptei credințe, dar și prin participarea la sfintele slujbe ale Bisericii și prin trăirea dreaptă și faptele bune săvârșite după poruncile Lui.

lubiți credincioși și credincioase,

Așa cum am spus, în *Duminica Ortodoxiei* prăznuim biruința dreptei credințe asupra ereziilor care au pus la încercare viața credincioșilor din primul mileniu al Bisericii creștine. În acele vremuri, mulți ierarhi, monahi și preoți, ca și foarte mulți credincioși au suferit nenumărate persecuții, bătăi, închisori, exiluri și chiar moartea pentru curajul de a cinsti și apăra Sfintele Icoane.

Slujbele Vecerniei și Utreniei din **Duminica Ortodoxiei** sunt alcătuite din cântări referitoare la icoana Mântuitorului Iisus Hristos, Care, așa cum au arătat Sfinții Părinți de la Sinodul VII Ecumenic, este prototipul și justificarea tuturor Sfintelor Icoane. Prin urmare, **Sfintele Icoane sunt parte integrantă din Tradiția vie a Bisericii, întrucât prin ele se mărturisește adevărul că Fiul lui Dumnezeu Cel nevăzut S-a făcut văzut, adică Om, pentru a uni pe oameni cu Dumnezeu.** De aceea, nu ne putem imagina o biserică ortodoxă fără icoane; nu putem sluji Sfânta Liturghie sau orice altă slujbă fără să avem în fața noastră cel puțin icoana Mântuitorului și icoana Maicii Domnului. Frumusețea și atmosfera de taină sau mistică ale unei biserici ortodoxe se datorează mai ales Sfintelor Icoane și frescelor care o împodobesc. Aceasta se explică prin faptul că Sfânta Icoană nu este un simplu tablou de inspirație religioasă, ci o artă sacră sau sfântă și o prezență harică a Mântuitorului, a Maicii Domnului și a Sfinților, prezență pe care o simt credincioșii când se roagă Sfinților reprezentați pe Sfintele Icoane. În Ortodoxie însă, nu numai locașul

bisericii este împodobit cu Sfinte Icoane, ci și casa familiei creștine, numită simbolic **biserica de acasă**, unde ar trebui să se adune zilnic la rugăciune toată familia: părinții, împreună cu toți copiii și cu bunicii. Rugăciunea în fața Sfintelor Icoane este mai intimă și mai profundă. Făcută cu smerenie și concentrare deplină, rugăciunea în fața Sfintelor Icoane ne aprinde inima de dragoste și evlavie față de Dumnezeu, de Maica Domnului și de Sfinți, care ne ajută să iubim pe toți oamenii, întrucât toți sunt creați după chipul lui Dumnezeu.

lubiți credincioși și credincioase,

Dumnezeu l-a făcut pe om **după chipul Său**, suflând în fața lui suflare de viață. Așa a devenit omul «ființă vie» (Facerea 1, 26; 2, 7). Apoi primii oameni, Adam și Eva, au primit porunca: «**Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți**» (Facerea 1, 28). Prin urmare, tot omul care vine în lume poartă în el pecetea chipului lui Dumnezeu, care face din el o persoană unică și irepetabilă, plină de mister, o ființă ireductibilă la lumea materială și având un destin veșnic. Viața persoanei umane este cel mai mare dar al lui Dumnezeu, **iar această viață începe în momentul conceperii, al apariției embrionului viu.** Din acel moment, omul este «suflet viu», adică persoană care poartă în sine chipul lui Dumnezeu Cel veșnic viu și este chemată la viața veșnică. **De la concepere până la naștere și apoi până la sfârșitul vieții pământești, omul crește, se maturizează și se împlinește în comuniune cu Dumnezeu și cu semenii săi, iar după moartea trupului, sufletul omului rămâne viu, având conștiință și memorie spirituală, întrucât este chemat la viața veșnică.**

Prin urmare, dacă suntem creștini, trebuie să afirmăm mereu că viața omului, ca dar sfânt al lui Dumnezeu, își are începutul în momentul conceperii sau al apariției embrionului viu. Ca atare, **dreptul la viață începe cu dreptul embrionului de a se dezvolta în pântecul mamei sale și dreptul fătului de a se naște. Cine ucide viața embrionului sau a fătului săvârșește păcatul omuciderii.** Din nefericire, crima avortului, fie că este provocat prin medicamente, fie prin operație chirurgicală, este astăzi foarte răspândită în lume, iar **România se află, din păcate, pe lista primelor țări din lume în ceea ce privește rata avorturilor.** Păcatul

acesta înfricoșător nu rămâne fără urmări asupra sănătății celor ce-l săvârșesc, asupra familiei și asupra societății umane. Fericirea întemeiată pe crimă nu poate fi binecuvântată de Dumnezeu, deoarece prin crimă asupra omului este ucisă iubirea de oameni. Cele mai multe suferințe în lumea de astăzi vin tocmai din lipsa iubirii milostive și mărinimoase dintre oameni și din lipsa de întraajutorare. Mulți oameni se simt singuri, părăsiți, descurajați, neînțeleși; își caută scăpare în alcool, în desfrâu, în droguri sau în patimi egoiste, care îi distrug treptat sufletește și trupește. De aceea, ei au nevoie de ajutorul Bisericii, pe care Sfinții Părinți o numesc «**spital duhovnicesc**». În Biserică, **în starea de comuniune cu Dumnezeu, cu Sfinții Lui și cu ceilalți credincioși, oamenii trăiesc intens viața ca dar al lui Dumnezeu, care trebuie apărat, cultivat și sfințit.** Desigur, astăzi multe suferințe vin și din starea de sărăcie materială, care se adâncește mereu în țara noastră și în lume, pentru că a crescut lăcomia celor ce vor să se îmbogățească rapid și cu orice preț. Din acest motiv, **Biserica încearcă să organizeze o asistență social-caritabilă cât mai extinsă, îndemnând pe cei ce au mai multe bunuri materiale să ofere celor care au mai puțin sau nu au nimic. Astfel, prin contribuția credincioșilor săi, în primul rând, dar și prin alte contribuții, Biserica noastră a dezvoltat până acum numeroase programe de asistență socială, filantropică sau caritabilă, ca de pildă: cantine pentru săraci, cămine pentru copii, case pentru bătrâni, unități medicale pentru bolnavi ș.a.**

lubiți frați și surori în Domnul,

Tocmai pentru a continua aceste programe și pentru inițierea altora noi a devenit deja o tradiție ca, în Duminica Ortodoxiei, să se realizeze în toate bisericile din țară, iar începând cu anul acesta, 2011, și în parohiile ortodoxe din Diaspora românească, o colectă pentru **Fondul Central Misionar al Bisericii Ortodoxe Române.** De aceea, **vă îndemnăm să oferim, cu inimă bună, ajutorul frățiilor voastre, arătând astfel solidaritatea cu cei mai lipsiți semeni ai noștri.** Să nu uităm niciodată că în chipul omului flămând, al celui gol, al celui bolnav, al celui din închisoare, al celui trist și suferind vine tainic, spre noi, Hristos În-suși. Prin urmare, tot binele, spiritual

sau material, pe care-l facem semenilor noștri, îl facem lui Hristos Însuși, Care ne va binecuvânta cu darurile Sale aici, pe pământ, și la Judecata de Apoi (cf. Matei 25). Întrucât Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne asigură că **«mai fericit este a da decât a lua»** (Fapte 20, 35), nimeni nu va sărăci pentru că a ajutat pe cei aflați în nevoie, ci orice om sărăcește cu adevărat numai când devine suflet mic și rece, deoarece împiedică lucrarea iubirii

milostive a lui Dumnezeu în lume și uită porunca Mântuitorului: **«Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv»** (Luca 6, 36).

Cu nădejdea că îndemnul nostru pastoral va fi o întărire în credință și o chemare la fapta cea bună, ne rugăm lui Dumnezeu să vă binecuvinteze cu darurile Sale cele bogate, să petreceți vremea Postului Mare cu mult folos duhovnicesc și să ajungeți cu pace, sănătate și bucurie la Slăvitul Praznic

al Învierii Domnului! **Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!** (2 Cor. 13, 13).

Semnează

✠ DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Mitropolitul Augustin de Florina - Despre iertare *

Iubiții mei, viața este o călătorie. Și drumul cel drept pe care trebuie să-l urmăm toți, ca să ajungem la capăt, în cer, este unul: Drumul pe care l-a trasat Hristos cu Sângele Său; l-a pășit El însuși și milioane de martiri și mărturisitori ai credinței noastre. Însuși Hristos a spus: **«Eu sunt Calea și Adevărul și Viața»** (Ioan 14, 6). Este adevărat că acest drum al virtuții este greu, suitor, o Golgota. **«Strâmtă este ușa și îngustă este calea care duce la viață...»** (Matei 7, 14).

Dimpotrivă, drumul răutății, al stricăciunii, al necredinței este ușor, în pantă. **«Largă este ușa și întinsă este calea care duce la pierzare...»** (Ioan 7, 13), la distrugere, la catastrofă.

Un drum este a lui Hristos, celălalt al satanei; unul este al raiului, celălalt al iadului Alegeți! Omul este liber să meargă pe care drum vrea.

Virtuțile sunt un lucru greu. Și dacă întrebați, care este cea mai grea din toate virtuțile, iubitorul de arginți va spune milostenia, robul pântecelelui va spune postul, sarkolatrul (cel ce-și adoră trupul) va spune fecioria, cel ce iubește viața va spune mucenicia pentru Hristos. **Dar eu consider că cea mai grea din toate este - care? - cea despre care zice astăzi Evanghelia: iertarea reciprocă.** Este un pietriș, pe care Hristos cere să-l ridicăm, dar diavolul îl face munte de neridicat. Și că aceasta este virtutea cea mai grea vă voi demonstra prin trei, patru exemple. Vă rog să fiți atenți... **A ierta este mai presus chiar decât mucenicia.**

Un exemplu este din Viețile Sfinților. Dacă veți deschide sinaxarele, veți vedea că pe 9 februarie este sărbătorit un sfânt care se numește Nichifor. Ascultați cum a primit mucenicia. În vremea aceea, Nichifor se supăraseră cu un preot care se numea Saprachie. Erau certați. Și Saprachie era de vină, nu Nichifor. A venit prigoaana, și pri-

mul pe care l-au prins a fost preotul, Saprachie. L-au judecat și a ieșit sentință de decapitare. L-au luat soldații dis-de-diminează, înainte de răsăritul soarelui, și-l duceau în afara cetății, ca să-l execute. Când a aflat Nichifor că Saprachie peste puțin timp nu va mai fi în viață, l-a cuprins plânsul. Aleargă în drum, ajunge cortegiul, și-i cade la picioare:

- Frate Saprachie, iartă-mă. Acela însă nimic.

- Nu te iert!

Până în ultima clipă a muceniei, Nichifor a căzut și l-a rugat pe Saprachie să-l ierte. Cu neputință. Atunci ce s-a întâmplat? În momentul în care soldatul a ridicat sabia să-i taie capul, Saprachie zice:

- De ce mă omorâți?

- Pentru că ești creștin.

- Deci pentru asta? Atunci eu mă lepăd de Hristos...

Și în timp ce îngerii îi pregăteau cunună, Saprachie, care nu l-a iertat pe Nichifor, a fost considerat nevrednic de mucenie. L-a părăsit Harul lui Dumnezeu și s-a lepădat de Hristos. În locul lui a murit martir - cine? - Nichifor, care avea o inimă bună și dragoste. A mărturisit că este creștin și a fost martirizat. Astfel, pe 9 februarie, în loc de mucenicul Saprachie, cinștim pomenirea mucenicului Nichifor. Înfricoșător acest exemplu! Arată că **mai presus chiar decât mucenicia este să ierți, să dai iertare din inimă.** Dar este ușor? V-am spus, o pietricică este, un cuvânt este; dar se face chiar mai greu decât Olimpul și Vitsi și Gramo.

«Spune-mi ce să fac orice altceva»

Oamenii nu iartă. Vreți exemple? Nu vechi, ci noi. Nu a trecut multă vreme de când, într-un sat, un om foarte bătrân, de nouăzeci de ani, a murit. Se duce preotul - preot bun - acasă la el.

Bătrâne, ce faci?

- Nu pot.

- Vrei să te împărtășești?

- Vreau.

- Te vei împărtăși, dar să-l chemăm pe acel om cu care ai ani întregi de când nu vorbești.

- Care? Acela? Aaa, nu-l iert. Spune-mi, părințele, să fac orice altceva vrei. Să aprind lumânări, să ridic o biserică, să fac milostenie, să postesc. Pe asta nu-l iert.

- Bre, asta - bre, cealaltă - îi zicea preotul cu lacrimi.

Nimic. Murea, avea să-și dădea sufletul diavolului și, totuși, nu ierta.

Dacă ar fi existat iertare, lumea ar fi fost un rai. Și popoarele se urăsc. Asta va mânca omenirea... **Cel mai frumos cuvânt din Evanghelia este iertarea.**

Omul nu iartă. Vreți un alt exemplu? Nu sunt nici zece zile, de când am aflat că într-un sat niște soți se mânăncă. I-am chemat.

- Ce aveți? Femeia, smerită, a luminat-o Dumnezeu și a spus:

- Eu sunt de vină. Îmi nedreptățesc de multe ori bărbatul, îl înjur, îl vorbesc de rău. Mă căiesc, îl rog să mă ierte și a căzut și i-a făcut metanie.

Un lucru rar ca femeia să accepte că greșește. Eu m-am emoționat, am plâns. Să vezi o femeie tânără, o fată frumoasă, să îngenuncheze înaintea unui bărbat - care o înșela - și să-i spună: Îți cer să mă ierți pentru toate câte ți-am spus. Și îngerii și astrele se emoționează. Așa? - Nu te iert!... Câte i-a făcut! Nu a iertat-o.

Așa este lumea. Din nefericire, există familii, care au între ele pică, ținerea de minte a răului, și nu se iartă de ani de zile. Încearcă preotul și mitropolia, dar ura se înveșnicește de la părinți la copii și la nepoți.

Omul care nu iartă nu este creștin. Este animal, fiară. Spun oamenii că dacă vreun copil îi face vreun rău că-

milei, aceasta nu-l iartă. Pot să treacă ani și, dacă-l va întâlni în cale, îl va lovi. Nu iartă. De aceea zicem: «Acest om e ca o cămilă, nu iartă; ține adânc în el răzburarea». Dimpotrivă cel care iartă din inimă, seamănă - Cu cine? - Cu Dumnezeu. Cu Dumnezeu? Desigur. Asta ne-o spune Evanghelia de astăzi. Pentru că Dumnezeu ce face? Iartă, iartă continuu. Este îndelung-răbdător, mult-milostiv și mult-îndurat.

Ce facem noi? În ceea ce ne privește e de vină celălalt, vecinul nostru, pentru că ne-a ispitit, pentru că animalul lui a intrat pe ogorul nostru..., pentru lucruri mici și lipsite de importanță. Dar cele pentru care noi suntem vinovați față de Dumnezeu sunt foarte mari. Suntem vinovați, păcătuim continuu. Păcătuim cu ochii noștri, cu urechile noastre, cu mâinile noastre, cu trupul nostru. Păcătuim ziua noaptea, la cafea, pe drum, pe ogoare, păcătuim chiar și în biserică. Cine poate să numere păcatele omului? Abis, «o mie de talanți», despre care zice Evanghelia de astăzi (Matei 18,

24), nenumărate sunt păcatele noastre. Un număr astronomic. «Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele și adâncurile judecăților Tale, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu?» (Troparul Cassiane Monahia, Slava... Laudelor din Sfânta și Marea Miercuri).

Și ce face Dumnezeu? Se ia după noi. Că dacă nu s-ar fi luat după noi, dacă pentru fiecare păcat pe care îl facem, pentru fiecare înjurătură auzită, ar fi căzut un trăsnet și am fi fost arși cu toții. Ne iartă, ne iartă continuu păcatele noastre. De aceea și noi să fim iertători. Asta cere de la noi. Așa cum El ne iartă păcatele noastre, cele mari și nenumărate, așa și noi să-i iertăm pe ceilalți. Nurorile pe soacre, soacrele pe nurori, bărbatul pe femeie, tatăl pe copil, sătenii pe consătenii lor. **Dați-mi un sat unde există iertare, milă, iubire. Acolo este RAIUL . Dați-mi un alt sat unde nu există iertare și milă. Acolo este iadul.** Iad este pământul pentru că a uitat cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos: «**Să vă iubiți unul pe altul**» (Ioan 13, 34).

Ierți? Vei fi iertat.

Iubiții mei, **Dumnezeu să dezlădăci-neze din inima noastră spinul care se numește pomenirea răului, și să sădească floarea cea cerească, iubirea Hristosului nostru.** În felul acesta vom fi următori ai Aceluia, Care pe Cruce i-a iertat pe răstignitorii Săi. În felul acesta, vom putea să ne rugăm și să zicem acel cuvânt groaznic: «**Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelile noastre**» (Matei 6, 12). Altfel, suntem niște mincinoși și ne batem joc de Dumnezeu cu toții, și cler și popor.

Această făgăduință este condiția iertării. Ierți? Vei fi iertat. Nu ierți? Mii de preoți să-ți facă pomeniri sau parastase, mii de episcopi și patriarhi să se ducă la mormântul tău, nu vei fi iertat. Iartă deci, ca să fii iertat.

Mitropolitul AUGUSTIN de Florina

* Traducere: Frăția Ortodoxă Misionară după <http://www.augoustinos-kantiotis.gr/?p=14385>

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

2 feb. 2011 - Întâmpinarea Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Sf. Cruce de la Oradea.

3 feb. - slujește Sf. Liturghie și slujba înmormântării Î.P.S. Mitropolit Bartolomeu Anania în sobor mare de arhierie - în frunte cu Preafericitul Părinte Patriarh Daniel - în Catedrala din Cluj-Napoca.

6 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Rosenheim (paroh: P.C.Pr. Dumitru Mușan). la parte la agapă.

8 feb. - animă Cercul biblic de la Centrul eparhial.

13 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

14 feb. - face o vizită Arhiepiscopului de München și Freising, Kardinal Reinhard Marx. Este însoțit de PS Sofian Brașoveanu și Pr.Dr. Mircea Basarab.

20 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Straubing (paroh: P.C.Pr. Vasile Florin Reuț). la parte la agapă.

23 feb. - primește pe Diaconul Alberto de la Comunitatea S. Egidio din Roma.

23 feb. - animă întâlnirea lunară a tinerilor din Nürnberg pe tema căsătoriei.

27 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Salzgitter (paroh: P.C.Pr.Dr. Vasile

Florea). Participă la agapă și la concertul de muzică clasică susținut de tânărul Teodor Natu (clarinet), Simona Natu (pian), Ionel Natu (corn), Vasile Stanciu (viola) și solistul Ioan Suciu.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

2 feb. - **Întâmpinarea Domnului** - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

4 feb. - participă la Consulatul din München la o întâlnire cu D-I Teodor Baconsch, ministrul de externe al României.

6 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. Seara participă la Capela Sf. Siluan, la prezentarea grupărilor religioase și preoțești din timpul Mântuitorului, făcută de P.C.Pr. Dr. Mircea Basarab la invitația ATORG München.

11 feb. - însoțit de D-I Arhitect Mihail Mitu, este primit de D-I Consilier Ministerial Eugen Turi, la Ministerul Bavarez al Muncii și ordinii sociale.

13 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Fürstfeldbruck (responsabil P.C. Pr. Ioan Marius Turcu).

14 feb. - împreună cu ÎPS Mitropolit Serafim și P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab este primit de Arhiepiscopul de München, Cardinalul Reinhard Marx.

17 feb. - împreună cu P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab este primit de Monseniorul

Lorenz Kastenhofer, consilier responsabil de ordinele monahale și viața monastică în Arhiepiscopia Catolică de München și Freising. Seara, participă la Conferința «Un stat nu poate exista fără valori și principii», susținută de Roland Koch, fost prim ministru al landului Hessen, la Fundația Hans Seidel.

18 feb. - împreună cu P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab, face o vizită Părintelui Michael Martin, consilier al Bisericii Luterane din München.

20 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

23 feb. - se întâlnește, la Mănăstirea Einsiedeln, cu abatele mănăstirii, Părintele Martin Werlen.

27 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Basel (Pr. Gheorghe Laurențiu Precup).

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL-UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49) 0911 / 3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de

Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00